

Tôi Kết Bài Thơ Hai Chữ Ngõ Ngang

Sài Gòn mưa, vẫn là mưa bất chợt! Mưa bất ngờ, bất chợt, bất thành linh!

Mới sáng mà, trời trong, rất xanh, trưa mây tụ...rồi thì mưa như trút. Mưa dài lâu, nhiều đường ngập lụt. Mưa không chỉ Sài Gòn, mưa cả Chợ Lớn luôn...Mưa, trẻ con vui nhưng người lớn thì buồn. Mưa không gột chuyện áo cơm thường bữa. Người Sài Gòn ít nhiều có nhớ: Mưa-hàng-me xanh ngắt...bạc đầu. Những em gái Sài Gòn đi đâu? Ra Hà Nội làm dâu phương Bắc? Về Cà Mau nghe vượn hú rừng trầm? Tại Má Ba ham gả con xa, không Bắc thì Nam, nhiều lúc nghe tiếng gà mà lệ nhòa má phấn...Nghe tiếng máy ghe kêu nhớ thêm thời lặn đạn, nhớ Sài Gòn cờ trắng rủ trong mưa...Nhớ biết bao nhiêu cái thuở học trò, lớn một chút, lính kêu...nếu mình thi hỏng! Lốp lốp người đi, đi, đi Hy Vọng... Lốp lốp người đi, đi vì Cuộc Sống...inh ỏi đường về, còi xe hồng thập tự kêu vang.

Tôi đang nói chuyện mưa, sao thơ lại sang hàng? Cái thuở Sài Gòn huy hoàng rồi điêu tàn, thấy tội! Trời nắng mưa, tình người mắm muối dẫu thành phố có thay tên, cờ có đổi màu...Nhớ vô cùng thành phố đêm mưa mau, ngày nắng vội, chuyện đời như cổ tích!

*

Dinh Thượng Thơ, đi ngang thấy hình như nhúc nhích...sắp tới ngày lâu cao vút hiện ra thôi. Sắp tới ngày Dinh Độc Lập kêu Trời bởi nó đã thành Nhà Quàn để phô bày xác chết!

Nắng mưa Sài Gòn là Truyện-Dài-Không-Hết...Tôi kết bài thơ hai chữ Ngõ Ngang!

Trần Văn Lệ